

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. II. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

quod noluerint se Christo submittere, neque humiliter ferre, quod inferior humana natura eis prælata fuerit: de quibus tamen idem Author videndus est. l. 7. de Angel. c. 13. n. 16. ubi alibi dicta videtur limitare. Saltem videtur valde verisimile, imò verisimilius, Angelis saltem revelatam fuisse possibilitatem unionis hypostaticæ, ut vult Arriga. disp. 24. sec. 5. n. 44. quo posito probabilissimum est, superbissimum Luciferum eam statim sibi ambitiosè appetiisse.

141. Non tamen propterea nego, sed omitto, potuisse simul etiam dæmonem superbiam peccare, per hoc, quod naturalibus suis inflatus neglexerit, beatitudinem supernaturalem mereri actibus submissionis, & obedientiæ: quod voluerit dominari omnibus aliis creaturis, & nulli alteri subesse, ne DEO quidem per actuale imperium ipsum gubernanti: & hac ratione affectaverit esse altissimo similis; nam ita diabolus etiam peccasse significat S. Thomas 1. p. q. 63. a. 3. in corp. & S. Gregor. l. 34. moral. c. 17. scribens: *Ius perverse libertatis appetiit, ut præesset ceteris, & nulli subesset, dicens: Ascendam cæcæ, & infra, Relicto eo, qui verè illi sufficere poterat, se sibi sufficere posse iudicavit.* Idem insinuat S. Aug. l. 22. de civit. c. 1. dicens: *Cum præsciret Angelos quosdam per elationem, quasi sibi ad beatam vitam sufficere vellent, tanti boni supernaturalis beatitudinis desertores futuros.*

ARTICULUS II.

Solvuntur Objectiones.

142. **O**B. 1. contra 1. conclus. Operatio incipiens cum re producta tribuitur producenti: ergo, si peccatum statim incepisset primo instanti cum Angelis in eorum productione, etiam debuisset attribui DEO: sed non potest peccatum attribui DEO: ergo neque potuit cum Angelis incipere, vel in primo instanti committi. Confirm. Motus naturalis præcedit liberum: ergo Angeli debuerunt prius habere actum naturalem, qui non potuit esse peccatum (nam peccatum est contra naturam) ergo non potuerunt statim primo instanti peccare. Resp. dist. antec. Talis operatio tribuitur producenti, si necessaria sit om. antec. si sit libera neg. antec. & conseq. illa enim operatio propriè tribuitur generanti, vel producenti, ad quam determinat produciens: nec magis tribuitur in primo instanti, quam in sequentibus: e. g. motus gravium deorsum tribuitur eodem modo producenti lapidem in primo, ac in sequenti instanti: illa verò operatio, ad quam determinat ipse effectus in primo instanti, tribuitur ipsi effectui, non minus, quam aliæ subsequentes. Nec est ratio, cur uni, aut alteri, potius tribuantur actiones primi, quam sequentium instantium: ergo, si obiectio vim haberet, DEO etiam tribuenda essent peccata postea facta, maximè, cum DEUS etiam sequentibus instantibus Angelos conservaverit, seu ipsis existentiam tribuerit.

143. Granadus quidem dicit, esse nobis quasi insitum à natura, ut primam operationem effectus adscribamus causæ eum producenti: sed non probat. Omitto, id fieri in operationibus necessariis, at non in liberis. Quod si aliqui etiam ita iudicent de liberis, non videntur veritatem

attingere: ad has tamen suspensiones amovendas, ut diximus n. 136. videtur, decuisse DEUM, ut Angelos gratis efficacibus præveniret. Ad confirm. dist. antec. Motus naturalis præcedit liberum prioritate temporis. neg. antec. prioritate naturæ. conc. antec. & neg. conseq. aliàs Angeli non potuissent in primo instanti mereri; unde tantum pro priori naturæ datur cognitio, quæ est actus intellectus non liber, vel aliqua volitio naturalis, tendens in bonum suum, saltem apparens: non autem pro priori temporis: imò neque pro priori naturæ datur quidquam impossibile cum peccato.

144. Ob. 2. contra 4. conclus. Si facta est Angelis revelatio de unionis hypostatica, tunc vel Christus venisset etiam Adamo non peccante, vel Angeli non potuissent non peccare: sed hæc non possunt admitti: ergo. Resp. om. ma. neg. 1. p. mi. Alibi in tract. de incarnat. amplexus sum sententiam, quæ asserit, Christum etiam Adamo non peccante fuisse venturum: quo posito ruit totum argumentum, Qui oppositum defendunt, possunt dicere, Adamum potuisse absolute peccare, etsi non peccassent Angeli, seu quamvis serpens non seduxisset Evam: quo casu etiam juxta sententiam oppositam, ad Christi adventum non fuisset necessarium peccatum Angelorum.

145. Si hoc dici non possit, eoquod sine auctoritate diceretur, adeoque dicendum sit, quod Adamus non peccasset, nisi cooperante serpente, possunt authores oppositi dicere cum Arriga disp. 24. sec. 5. n. 44. revelatam fuisse Angelis tantum possibilitatem unionis hypostaticæ in genere, non autem incarnationem Christi, & Luciferum statim illam sibi superbe appetiisse: quæ revelatio non supposuisset Christum venturum, adeoque evitat hanc objectionem: quamvis ex alio adhuc capite, scilicet ratione impedibilitatis decreti, decernentis Christum venturum, videatur hæc obiectio non esse efficax: sed quia in mea sententia de adventu Christi per se ruit, non est operæ pretium, longam hinc decreti illius explicationem apponere, quod tamen paucis exponi non posset.

146. Ob. 3. Supposita etiam revelatione dicta, tamen non peccassent Angeli, appetendo unionem hypostaticam: ergo. prob. antec. licet invidus alteri invidet aliquod bonum, non tamen eo ipso illud desiderat sibi, sed contentus est, modò nec alius habeat: ergo etiam dæmones non eo ipso unionem appetuissent, quod invidia pleni fuissent. Confirm. Dæmon appetendo unionem hypostaticam debuisset appetere suam destructionem: hoc non fecisset: ergo. prob. ma. unio illa non potest stare cum subsistentia Angelica: ergo hæc deberet destrui, & consequenter Angelus. Resp. neg. ant. ad prob. neg. conseq. nam in primis dæmon prius jam peccavit superbiam: dein, etsi aliquando ita se habeant invidi, non ita se habent semper, & omnes neque ita se habuit Lucifer superbissimus; utique enim hic sibi appetiit dignitatem maximam, tanquam sibi præ aliis debitam. Ad confir. dist. ma. debuisset appetere destructionem suæ naturæ. neg. ma. suæ tantum subsistentiæ. om. ma. & dist. sic min. neg. conseq. Sive subsistentia creata sit quid positivum, sive quid tantum

negativum: certè hanc destructionem Lucifer non curasset, sicut nec eam curat humanitas Christi: cum suppleatur ejus defectus subsistentia infinitum nobiliori.

147. Dices. Vel creditur Lucifer revelationi illi, vel non: neutrum potest dici: ergo. prob. mi. si non creditur, non appetit unionem: si creditur, iterum non appetit: ergo. prob. 2. pars ant. Lucifer scivit, stante decreto DEI de illa unione Christo conferenda, eam sibi impossibilem esse: ergo eam non appetit: vel deberet dici, quod erraverit, putando, DEUM mutari posse; hoc autem non cadit in perspicacissimum spiritum, præsertim ante peccatum. Resp. neg. mi. & dico, creditur eum revelationi: cum autem hæc tantum fuerit de possibilitate unionis (ut n. 145. dictum) absque ullo errore speculativo intellectus potuit eam sibi appetere. Et hæc responsio est expeditissima.

148. Suarez de Angelis. l. 7. c. 13. supponens, revelationem Angelis factam de unione Christo, & nemini alteri, conferenda, respondet n. 10. scivisse Luciferum, quod ea unio sibi impossibilis sit, non quidem per se, sicut æqualitas cum DEO, sed per accidens ex voluntate DEI: hanc ipsam autem fuisse ejus superbiam, quod considerando suam excellentiam, ac dignitatem, existimaverit sibi convenientissimam esse illam unionem: adeoque ordinationem Divinam apprehenderit tanquam contemptum sui, utpote homini postpositi: quæ omnia, ait Suarez, potuit Lucifer cogitare absque errore speculativo, abstrahendo scilicet ab aliis motivis (ex quibus DEUS potius hominem, quam Angelum assumeret: vel, quæ ipsum ad DEO se submitendum, & cavendum peccatum, efficacius incitarent) & præcisè considerando suam dignitatem, & congruitatem suæ naturæ excellentioris cum illa unione, suæque utilitate. Inde, ut ait ulterius Eximius, Lucifer præcipitavimus judicium practicum, in quo utique erravit: vel certè præcipitavit affectum. Qua in re nullus intercessit speculativus error, sed tantum inconsideratio.

149. Si dicas, saltem stante Divino decreto illo, ejusque revelatione, non potuisse diabolum sibi appetere unionem hypostaticam absolute, sed tantum per simplicem complacentiam, in qua tamen ejus peccatum non stetit ex n. 139. reponit Suarez, quamvis non potuerit daemones, stantibus illis, voluntate omnino absoluta, appetere unionem, tamen neque eam appetuisse per simplicem tantum complacentiam; eum unio in se re ipsa illi possibilis fuerit, & tantum per accidens impossibilis; hinc, ait, daemones præsciendū ab hoc decreto, & attendendo tantum possibilitatem unionis, ac suam excellentiam, potuit ex determinatione suæ voluntatis habere desiderium, quantum in ipso erat, efficax: & tale eum habuisse ex eo desumi potest, quod Divinæ voluntati repugnaverit. Hæc fuit sententia Suarez loc. cit. quæ si non placeant, & difficultatem quis habeat circa judicium illud practicum, sequi licebit Arriagam.

150. Ob. 4. Appetitus unionis hypostaticæ non est malus; quia tendit in ætissimam cum DEO conjunctionem, quæ est sanctitas substantialis: ergo Lucifer habendo talem appetitum non peccavit. Resp. dist. antec. appetitus

R. P. Ant. Mayr Theol. Tom. I.

ille non est malus per se, & intrinsecè, conc. antec. non est malus per accidens in daemone, neg. antec. & conf. 1. ad Timoth. 3. v. 1. dicitur: Si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat: an igitur non peccat, qui ex ambitione, & cupiditate temporalium, eum appetit? scilicet daemones eam unionem appetit, ex ambitione, & inordinatissima cupiditate excellentiæ, adeoque ex pessimo fine, ut exaltaretur super omnes creaturas, haberet Divinos honores, posset alios præ se contemnere: quæ est gravissima superbia, vide Suarez l. 7. de Angel. c. 13. n. 3. § 4.

151. Quæres, an Angeli post peccatum potuissent agere poenitentiam. Resp. Non potuerunt agere supernaturalem, & salutarem; quia DEUS negavit ipsis gratiam supernaturalem, etiam sufficientem, sicut defacto adhuc negat damnatis. Et de hac impotentia explicari possunt SS. PP. dum asserunt, Angelos esse irrevocabiliter lapsos. Si quæras, an non etiam, ex natura sua, sint physicè inflexibiles, ita, ut obiecto, quod semel amplexi sunt, irrevocabiliter adhæreant. Resp. negativè; si enim, postquam in primo instanti bene egerunt, ut probatum à n. 114. in secundo tamen mutata voluntate malum amplexi sunt, non est ratio, cur non in tertio iterum potuissent, ex natura saltem sua, ad bonum reverti. Et ita sentiunt Suarez, Granados, Platellius, Sangallenses, & alii.

152. At verò moraliter inflexibiles esse Angelos admitto; & de hac, seu de morali impotentia Angelorum ad poenitendum, Granados explicat S. Thomam. Ratio est: quanto major objecti notitia, & intensio amoris, præcessit, tanto difficilius, etiam in hominibus, mutatur affectus; hinc sapientes longè difficilius mutantur, quàm indocti; cum ergo in Angelis ista fuerint longè majora, quàm in hominibus, scilicet notitia valde clara objecti, ob perspicaciam summam intellectus, & quod consequitur, valde intensus, & deliberatus affectus, non potuerunt moraliter mutare suum judicium, aut affectum. Accedit adhuc ingens superbia, quæ etiam mutationem judicii, tanquam se dedecentem, maxime respuit.

ARTICULUS III.

Quomodo Daemones puniantur.

153. CERTUM est, daemones non tantum pati poenam damni, seu privationem beatitudinis æternæ: sed etiam torqueri igne vero, & materiali. Hanc sententiam Suarez l. 8. de Angelis c. 12. n. 9. vocat Catholicam, ob testimonia plurima Scripturarum, & Patrum, veritatem hanc aperte docentium. Sic Apoc. 20. v. 9. dicitur: Diabolus, qui seducebat eos, missus est in stagnum ignis, & sulphuris. Matth. 25. v. 41. Discedite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo, & Angelis ejus: ubi agitur de igne, quo cruciabantur corpora hominum post diem judicii, qui ignis est materialis. S. Aug. de civit. DEI l. 21. c. 10. Gehennaila, quod etiam stagnum ignis, & sulphuris dictum est, corporeus ignis erit. Idem eodem cap. superius. Cur enim non dicamus quamvis miris, tamen veris modis, etiam spiritus incorporeos posse poenâ corporalis ignis affligi? S. Gregorius l. 4. Dialogorum c. 29. ait, Si igitur daemones,